

hogy a túloldalon megmozdult
 az elefántos kút, és a lávakő
 rianása futásra készítette
 a hajcsárokot? Talán tudtuk,
 nem menekülhet meg,
 kit a félelem nem készítet futásra,
 holott egy családi album
 büszkesége lehetne.
 S hogy a dóm kupolája mögött
 füstölgő hegyeken ha átjut,
 nem nekünk állít emléket
 egy ismeretlen krónikás.
 Nyelveink játéka és a sziklára
 tapadó tengeri csillag
 a térdek és csípők között,
 a felajzottság avatott minket
 a jelenet véletlen hőseivé,
 akik a menekülés kezdete
 előtti pillanatba merevedve
 hirdetik annak erejét,
 ami maradásra bírta őket.

SZOBORCSOPORT

A még hibátlan homlokunk fölé függesztett tekintetek,
 a gödrök kagylóhéjvillanása, vagy a karok hiánya miatt,
 de zsibbadtságunk engedett, és elindultunk a szökőkút felé.

Cszozogva, mintha márvány dicséért talpunk,
 és saját öröme lenne a bőrnek, horzsolts, növényi
 öröm, mely lépteinkkel egyre feljebb tört.

A Piazza Pretoria istenei a kút peremén,
 felettünk álltak, és hódoltunk faragott száznak,
 mellnek, köntösnek, combnak, ostornak.

Estére a katonák leverték, úgy nevezték, a lázadást,
 s az újságok az orgia történetével voltak tele.
 Birkózni láttalak a belső oldalon, holdjaid szárnyak takarták.

Zsigereid egy korlátra vetve, mint hatalmas sálak.
Még sosem láttam arcodat ennyire szépnek,
őkori volt, földközi, talán kikötői, vert ezüst.

Nem ismerem a belekig ható gyönyört,
amiért ott hagytál a téren. Halandó vagyok,
az egyetlen testben kerestem menedéket.

Oláh András

LÁZ

a gyulafehérvári székesegyház előtt
a tér feltúrva: régészek söpriki
össze századok porladó nyomait
derékig járunk a múltban
egy fényképezőgépét babráló
öreg zsidó felfigyel a magyar szóra
néhány botladozó mondat Trianonról
s a pecsétfoltos történelem tetemre hív
a pusztulás hunyora ad ölmeleget
és a lebontott emlékezet
vonatot fest az idő a táborba hurcolt zsidóknak is
és átlebben fölöttünk a meghamisított
múlt áporodott testszaga
a kövekben lakunk – *gyüttmentként* holt lelkek közt –
csöndjükből kiköszönnek az itt porladók
– úgy mentek el hogy itt maradtak:
nekik ez tényleg *anyaföld* –
szomszédok is lehetnénk
köztünk ragyog a kérdés nélküli felelet
miért nem akar lobogni a zászló a bejárat felett
este nehezen alszom el
saját rögeszméimet rendezgetem
s nem értem mit beszélnek kint az emberek
Hunyadi kőszarkofágjának támaszkodom
hallgat bennem konokul az *idegen*
miközben megírhatatlanul alszik tovább
a falakba épített parkinson-kóros történelem